ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Φεβρουαρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-399/02 P(R),

Luigi Marcuccio, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Tricase (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τον L. Garofalo, avvocato,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 27ης Σεπτεμβρίου 2002 στην υπόθεση T-236/02 R, Marcuccio κατά Επιτροπής, (Συλλογή Υπ. Υπ. 2002, σ. I-A-181 και II-941), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

όπου έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Berardis-Kayser και E. De March, επικουρουμένους από τον A. Dal Ferro, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα F. G. Jacobs

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Νοεμβρίου 2002, ο L. Marcuccio, άσκησε, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2002, στην υπόθεση T-236/02 R, Marcuccio κατά Επιτροπής (Συλλογή, Υπ. Υπ. 2002, σ. I-A-181 και II-941, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσε, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως της από 18 Μαρτίου 2002 αποφάσεως της Επιτροπής περί υπαγωγής μιας θέσεως A 7/A 6 σε άλλη υπηρεσία και περί νέας τοποθετήσεως του κατόχου της, Marcuccio, από τη

Γενική Διεύθυνση Αναπτύξεως, Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Λουάντα (Αγκόλα), στη Γενική Διεύθυνση Αναπτύξεως στις Βρυξέλλες (στο εξής: επίδικη απόφαση) και, αφετέρου, την άμεση εκ μέρους του ανάληψη των καθηκόντων που ασκούσε προηγουμένως στην εν λόγω αντιπροσωπεία.

2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Δεκεμβρίου 2002, η Επιτροπή υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις.

3 Τα πραγματικά περιστατικά της προσφυγής εκτίθενται στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ως εξής:

«1 Ο προσφεύγων, υπάλληλος βαθμού Α 7, τοποθετήθηκε από τις 16 Ιουνίου 2000 στη Λουάντα (Αγκόλα) στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής.

2 Λόγω των δυσκολιών που αντιμετώπιζε στις σχέσεις του με τον προϊστάμενο της αντιπροσωπείας, ο προσφεύγων ενημέρωσε την κεντρική διοίκηση για τη διένεξη. Την ενημέρωσε, αρχικά, κατά τη διάρκεια αποστολής στις 30 Ιανουαρίου 2001, στη συνέχεια με μηνύματα μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στις 23 και 24 Απριλίου 2001 και, τέλος, επ' ευκαιρία διάφορων συναντήσεων στις Βρυξέλλες τον Ιούνιο του 2001.

3 Από τις 4 Ιανουαρίου 2002 ο προσφεύγων είναι σε αναρρωτική άδεια στο σπίτι του στην Tricase (Ιταλία).

4 Κατά την απουσία του λόγω ασθενείας ο προσφεύγων κλήθηκε, με επιστολή της 22ας Ιανουαρίου 2002, την οποία υπέγραψε ο γιατρός Simonnet, ιατρός-σύμβουλος, αρμόδιος για τον έλεγχο των απουσιών λόγω ασθενείας, να παρουσιαστεί στις Βρυξέλλες προκειμένου να υποβληθεί σε ιατρικές εξετάσεις. Καθόσον ο προσφεύγων δεν παρουσιάστηκε στις Βρυξέλλες, η Γενική Διεύθυνση Αναπτύξεως της Επιτροπής τον ενημέρωσε, με επιστολή της 13ης Φεβρουαρίου 2002, ότι η απουσία του ήταν αδικαιολόγητη από τις 31 Ιανουαρίου 2002 και ότι καλούνταν να υποβληθεί σε ιατρικές εξετάσεις στις Βρυξέλλες στις 18 Φεβρουαρίου 2002. Με επιστολή της 20ής Φεβρουαρίου 2002, ο Simonnet ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι, μετά τη νέα βεβαίωση από τον ψυχίατρό του, η οποία αποδείκνυε σαφώς την ολική του ανικανότητα να μετακινηθεί, αναγνωρίστηκε από ιατρικής απόψεως η απουσία του από την αρχή της αναρρωτικής του άδειας. Στις 20 Ιουνίου 2002 αποδείχτηκε εκ νέου ότι ο προσφεύγων δεν ήταν σε θέση να εργαστεί και ότι η ανάληψη εκ μέρους του των καθηκόντων του δεν ήταν δυνατή βραχυπρόθεσμα.

5 Στις 11 Ιανουαρίου 2002 η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση περί νέας τοποθετήσεως του προσφεύγοντος στις Βρυξέλλες από "την αρχή του 2002".

6 Η απόφαση αυτή ακυρώθηκε και αντικαταστάθηκε από την [επίδικη] απόφαση, η οποία διευκρινίζει ότι ισχύει από 1ης Απριλίου 2002».

4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Αυγούστου 2002, ο L. Marcuccio άσκησε, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 4, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή, με την οποία ζητεί, αφενός, την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και, αφετέρου,

— να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 100 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική, υπαρξιακή, βιολογική, σωματική και ψυχική ζημία που υπέστη ή μεγαλύτερο ή μικρότερο ποσό καθοριζόμενο ex aequo et bono·

— να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει τις μη καταβληθείσες μισθολογικές αποζημιώσεις που συνδέονται με τα καθήκοντά του στην Αγκόλα από της ημερομηνίας που άρχισε να ισχύει η επίδικη απόφαση και, ειδικότερα, από την 1η Απριλίου 2002 εντόκως·

— να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

5 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, ο L. Marcuccio ζήτησε, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως και, αφετέρου, την άμεση εκ μέρους του ανάληψη των καθηκόντων που ασκούσε προηγουμένως στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στην Αγκόλα.

6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, διότι δεν πληρούνταν η σχετική με το επείγον προϋπόθεση.

7 Όσον αφορά την πρώτη ζημία που επικαλείται ο αναιρεσείων, δηλαδή τη ζημία που υπέστη η εν γένει εικόνα του και η επαγγελματική του σταδιοδρομία, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε ότι η απόφαση περί νέας τοποθετήσεως στις Βρυξέλλες ενός υπαλλήλου που προηγουμένως υπηρετούσε σε αντιπροσωπεία σε τρίτη χώρα δεν μπορεί να προκαλέσει επαγγελματική ζημία, εφόσον δεν έχει πειθαρχικό χαρακτήρα. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε εξάλλου ότι, ακόμη κι αν αποδεικνυόταν αυτή η ζημία, η ακύρωση στο πλαίσιο της προσφυγής επί της ουσίας μπορεί να αποκαταστήσει κατάλληλα τη ζημία και, επιπλέον, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι ο αναιρεσείων, κατόπιν της ακυρώσεως, μπορεί να ανατοποθετηθεί στην προηγούμενη θέση του (σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως).

8 Όσον αφορά τη δεύτερη ζημία, σχετική με την ψυχολογική κατάσταση του αναιρεσείοντος, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής

τόνισε ότι ο L. Marcuccio είναι ιατρικώς ανίκανος προς εργασία από τις αρχές Ιανουαρίου 2002, ότι λόγω της κατάστασης της υγείας του δεν ήταν σε θέση, έκτοτε, να παρουσιαστεί στις Βρυξέλλες προκειμένου να υποβληθεί σε ιατρικές εξετάσεις. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπίστωσε, επομένως, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η ψυχολογική και η σωματική κατάσταση του αναιρεσείοντος προκλήθηκε από την επίδικη απόφαση, εφόσον προϋπήρχε, ούτε κατά μείζονα λόγο μπορεί να θεωρηθεί αναπόφευκτη συνέπεια της εν λόγω αποφάσεως. Ο δικαστής έκρινε ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι αιτία της μεταβολής της υγείας του αναιρεσείοντος είναι η διένεξή του με τον προϊστάμενο της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στην Αγκόλα για πολλούς συνεχείς μήνες (σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως).

9 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε ότι, εφόσον δεν αποδείχτηκε επαρκώς ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και της ζημίας, δεν προκύπτει ότι τα ψυχολογικά και σωματικά προβλήματα του αναιρεσείοντος θα είχαν αποφευχθεί με την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως (σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως).

10 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε ότι, «εν πάση περιπτώσει, υπάρχουν αμφιβολίες ως προς το συμφέρον του αναιρεσείοντος για τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως, η οποία θα οδηγούσε στην τοποθέτησή του σε πανομοιότυπη επαγγελματική κατάσταση με αυτή που προκάλεσε την επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του. Η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως δεν μπορεί, επομένως, να επιλύσει τα εν λόγω προβλήματα» (σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως).

11 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπίστωσε ότι ο L. Marcuccio δεν απέδειξε ότι οι συνέπειες της επίδικης αποφάσεως μπορούν να δικαιολογήσουν την αναστολή εκτελέσεως μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας από το Πρωτοδικείο (σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως). Κρίνοντας ότι δεν πληρούται η σχετική με το επείγον προϋπόθεση, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως, χωρίς να εξετάσει τη σχετική με το fumus boni juris προϋπόθεση. Έκρινε επίσης ότι αυτή τη απόρριψη συνεπαγόταν οπωσδήποτε την απόρριψη της αιτήσεως του αναιρεσείοντος περί της άμεσης εκ μέρους του αναλήψεως των προηγουμένων καθηκόντων του, εφόσον αυτός ο ισχυρισμός είναι επικουρικός της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως (σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως).

12 Ο αναιρεσείων, με την αίτηση αναιρέσεως, ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως και την άμεση ανάληψη εκ μέρους του των προηγουμένων καθηκόντων του — ή, επικουρικώς, την αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου —, καθώς και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

13 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προβάλλει οκτώ λόγους αναιρέσεως, μερικοί από τους οποίους περιλαμβάνουν περισσότερα σκέλη και οι οποίοι, κατά τη γνώμη του, συνιστούν παραβίαση του κοινοτικού δικαίου. Επιβάλλεται η χωριστή εξέταση των οκτώ λόγων αναιρέσεως.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

15 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος περιλαμβάνει έξι διαφορετικά σκέλη, ο αναιρεσείων προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή την «έλλειψη λογικής» της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως. Το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως θέτει υπό αμφισβήτηση ιδίως τη σκέψη 39 της εν λόγω διατάξεως, για τον λόγο ότι, αν ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής είχε αμφιβολίες ως προς το συμφέρον του αναιρεσείοντος για τη λήψη των αιτούμενων ασφαλιστικών μέτρων, έπρεπε να κηρύξει απαράδεκτη την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Το δεύτερο σκέλος, το οποίο αφορά επίσης τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, επικρίνει τη σχέση που αποδεικνύεται μεταξύ αυτής της «νόμιμης αμφιβολίας» και του επείγοντος, καθόσον οι δύο έννοιες δεν συνδέονται λογικά μεταξύ τους.

16 Συναφώς, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως περιέχει σκέψεις που παρατίθενται προδήλως αλυσιτελώς, εφόσον η διαπίστωση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή απορρέει οπωσδήποτε από τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως. Κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, είναι αλυσιτελείς οι λόγοι αναιρέσεως που βάλλουν κατά αιτιολογιών που δεν συνιστούν την αναγκαία βάση του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ή διατάξεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 22ης Δεκεμβρίου 1993, C-244/91, Pincherle κατά Επιτροπής,

Συλλογή 1993, σ. I-6965, σκέψη 31, διάταξη της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 47, και απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2002, C-82/01 P, Aéroports de Paris κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-9297, σκέψη 41).

17 Για τον ίδιο λόγο πρέπει να απορριφθεί το έκτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο ο αναιρεσείων επικαλείται την ασάφεια και την έλλειψη λογικής ενός αποσπάσματος της σκέψεως 32 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως. Επιβάλλεται εξάλλου η διαπίστωση ότι η εν λόγω σκέψη απλώς υπενθυμίζει τον σκοπό της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, παραθέτοντας αποσπάσματα πάγιας νομολογίας. Είναι αληθές ότι η εν λόγω διάταξη περιέχει προφανές τυπογραφικό λάθος στο αυθεντικό κείμενο (ιταλικό), το οποίο οφείλεται στην ιταλική μετάφραση της σκέψεως 62 της διατάξεως της 25ης Μαρτίου 1999, C-65/99 P(R), Willeme κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-1857). Εντούτοις, το λάθος αυτό, που συνίσταται στην παράλειψη μερικών λέξεων, δεν καθιστά ακατανόητη την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

18 Το τρίτο, τέταρτο και πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως παραπέμπουν στις σκέψεις 37 και 38 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, προσάπτοντάς τους επίσης την έλλειψη λογικής. Ο αναιρεσείων φρονεί, ιδίως, ότι είναι παράλογο να θεωρηθεί ότι η επιδείνωση ή η διάρκεια ασθένειας που εκδηλώθηκε προηγουμένως δεν προκαλούν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στερείται λογικής και δημιουργεί δυσμενή διάκριση, καθόσον αγνοεί την ιατρική έκθεση που επισυνάπτεται στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων (στο εξής: ιατρική έκθεση), η οποία είναι αυθεντική, η νομιμότητά της τεκμαίρεται και από την οποία προκύπτει σαφώς ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και της επιδείνωσης της κατάστασης της υγείας του.

19 Εφόσον αυτή η επιχειρηματολογία έχει την έννοια ότι προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή το ότι δεν εξέτασε τον λόγο αναιρέσεως που αντλείται από την ύπαρξη ενδεχόμενης σοβαρής και ανεπανόρ-

θωτης ζημίας, η οποία συνίσταται στην επιδείνωση της ασθένειας του αναιρεσείοντος μετά τη λήψη της επίδικης αποφάσεως, αρκεί να τονιστεί ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, με τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, ορθώς κατανόησε το περιεχόμενο των επιχειρημάτων του αναιρεσείοντος, ότι δηλαδή αναφέρονται στην περίπτωση επιδείνωσης της κατάστασης της υγείας του. Με τη σκέψη 38 της εν λόγω διατάξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτίμησε την προβλεπόμενη επίδραση της αιτούμενης αναστολής εκτελέσεως στα «ψυχολογικά και σωματικά προβλήματα του προσφεύγοντος». Δεν απέκλεισε την περίπτωση ζημίας που συνίσταται στην επιδείνωση της ασθένειας του αναιρεσείοντος, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του.

20 Εφόσον με αυτά τα επιχειρήματα αμφισβητείται η εκτίμηση από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή των αποδεικτικών στοιχείων, πρέπει να απορριφθούν.

21 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται να υπομνηστεί συναφώς ότι, σύμφωνα τα άρθρα 225 ΕΚ και 58 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται επί νομικών ζητημάτων και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους αντλούμενους από την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, από πλημμέλειες κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία θίγουσες τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή από παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνον αρμόδιο, αφενός, για να διαπιστώνει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός των περιπτώσεων όπου η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, για την εκτίμηση των εν λόγω περιστατικών [διάταξη της 15ης Δεκεμβρίου 2000, C-361/00 P(R), Cho Yang Shipping κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-11657, σκέψη 73]. Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν είναι καταρχήν αρμόδιο να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο προς στήριξη των διαπιστώσεών του ή της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Πράγματι, εφόσον τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο και μόνον είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία η οποία πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί [απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 66, διατάξεις της 5ης Φεβρουαρίου 1998, C-30/96 P, Abello κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-377, σκέψη 53, και της 25ης Ιουνίου 1998, C-159/98 P(R), Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-4147, σκέψη 68].

22 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί στο σύνολό του.

23 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη έλλειψη αιτιολογίας. Παραπέμπει όμως απλώς στα επιχειρήματα που στηρίζουν τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, φρονώντας ότι η έλλειψη αιτιολογίας είναι το «φυσικό επακόλουθο» του εν λόγω λόγου αναιρέσεως.

24 Εφόσον ο πρώτος λόγος αναιρέσεως απορρίφθηκε, επιβάλλεται, επομένως, η απόρριψη και του δευτέρου λόγου αναιρέσεως.

25 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, που περιέχει επίσης έξι διαφορετικά σκέλη, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πάσχει νομική πλάνη και ότι στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας. Αφενός, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κακώς εξέτασε, προκειμένου να εκτιμήσει την ύπαρξη του επείγοντος, τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και της ασθένειας του αναιρεσείοντος. Ο αναιρεσείων φρονεί ότι η ύπαρξη αυτού του αιτιώδους συνδέσμου είναι επαρκής αλλά όχι αναγκαία προϋπόθεση για τη διαπίστωση του επείγοντος. Αφετέρου, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής όφειλε να εξετάσει την ύπαρξη κι άλλων περιστάσεων που αποδεικνύουν το επείγον. Αυτό το σφάλμα απορρέει από τη σύγχυση μεταξύ της έννοιας της ευθύνης της Κοινότητας (άρθρο 288 ΕΚ) και της έννοιας του επείγοντος στο πλαίσιο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

26 Πρώτον, όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων δεν μπορεί να προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ότι συγχέει τις προϋποθέσεις χορηγήσεως ασφαλιστικών μέτρων και τις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της ευθύνης της Κοινότητας δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ. Στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, η οποία αποσκοπεί στη χορήγηση, όπως εν προκειμένω, αναστολής εκτελέσεως πράξεως ενός κοινοτικού οργάνου, η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της αναιρεσιβαλλόμενης πράξεως και της ζημίας είναι κρίσιμο στοιχείο για την εξέταση του επείγοντος. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, για να γίνει δεκτή η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει τα αιτούμενα μέτρα να είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί

σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης [βλ., για παράδειγμα, διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 27]. Τα προσωρινά μέτρα τα οποία δεν είναι πρόσφορα για να αποφευχθεί η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην οποία αναφέρεται ο αιτών δεν μπορούν να είναι αναγκαία προς τον σκοπό αυτό [διάταξη της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψη 44]. Συνεπώς, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη εξετάζοντας, όπως όφειλε, αν με τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως μπορούσε να αποφευχθεί η ζημία.

27 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής όφειλε να εξετάσει τη συνδρομή άλλων περιστατικών που αποδεικνύουν το επείγον, αρκεί να τονιστεί ότι με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη δεν διαπίστωσε απλώς ότι δεν υφίσταται αιτώδης σύνδεσμος μεταξύ της προσβαλλόμενης πράξεως και της καστάστασης του υγείας του αναιρεσείοντος. Διευκρίνισε, επιπλέον, με τη σκέψη 38 της εν λόγω διατάξεως, ότι «ουδόλως συνάγεται ότι τα ψυχολογικά και σωματικά προβλήματα μπορούσαν να αποφευχθούν αν ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διέτασσε την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως». Από την ανάλυση του συνόλου των στοιχείων που διέθετε, διαπίστωσε ότι δεν αποδεικνυόταν το επείγον που επικαλείται ο αναιρεσείων.

28 Αυτή η εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, σύμφωνα με την οποία ο αναιρεσείων δεν απέδειξε επαρκώς ότι με τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως μπορούσε να αποφευχθεί η βλάβη της υγείας του, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

29 Με το δεύτερο και τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση προκάλεσε τη διάρκεια και την

επιδείνωση της ασθένειάς του και δεν μπορεί να απαιτείται να αποδείξει, πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι η ζημία θα επέλθει οπωσδήποτε χωρίς τη λήψη των αιτούμενων ασφαλιστικών μέτρων. Αρκεί ο αναιρεσείων να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων ισχυρίζεται ότι η ζημία είναι προβλέψιμη, γεγονός που έπραξε εν προκειμένω στηριζόμενος στην ιατρική έκθεση.

30 Αυτό το επιχείρημα αντιστοιχεί, στην ουσία, στο επιχείρημα που αναπτύχθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως. Επιβάλλεται η απόρριψή του για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτίθενται στις σκέψεις 19 έως 21 της παρούσας διατάξεως.

31 Με το τέταρτο και πέμπτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν εξέτασε αν η ζημία επιθανολογείτο επαρκώς και αν ήταν ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη.

32 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν στήριξε τη συλλογιστική του στην έλλειψη διάρκειας ή στη μη επιδείνωση της ψυχολογικής και σωματικής κατάστασης του αναιρεσείοντος, αλλά έκρινε ότι με την αναστολή εκτελέσεως δεν μπορούσε να αποφευχθεί η ζημία. Επομένως, δεν όφειλε να εξετάσει αν η ζημία επιθανολογείτο ή ήταν επανορθώσιμη.

33 Όσον αφορά την επαγγελματική ζημία και τη ζημία σχετικά με τη φήμη του αναιρεσείοντος, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν όφειλε να εξετάσει αν η ζημία επιθανολογείτο ή αν ήταν επανορθώσιμη, διότι στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως διαπίστωσε ότι η απόφαση περί νέας τοποθετήσεως στις Βρυξέλλες ενός υπαλλήλου που προηγουμένως υπηρετούσε σε

αντιπροσωπεία σε τρίτη χώρα δεν μπορεί να προκαλέσει επαγγελματική ζημία, δεδομένου ότι αυτό το μέτρο δεν έχει πειθαρχικό χαρακτήρα.

34 Με το έκτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι κακώς ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν εξέτασε αν η άμεση εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως είναι δυσανάλογη προς το συμφέρον του εν λόγω κοινοτικού οργάνου.

35 Επιβάλλεται συναφώς η παρατήρηση ότι αυτό το επιχείρημα αφορά στην ουσία τη στάθμιση του συμφέροντος του αναιρεσείοντος να του χορηγηθεί η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως και του συμφέροντος της Επιτροπής για τη διατήρηση των αποτελεσμάτων των πράξεών της.

36 Εφόσον ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής θεώρησε ότι η ύπαρξη ή η επικείμενη επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας δεν αποδείχθηκε, δεν όφειλε να σταθμίσει τα διάφορα εμπλεκόμενα συμφέροντα [βλ. διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8733, σκέψη 61].

37 Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το έκτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, καθώς και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του.

38 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής αγνόησε την εν λόγω έκθεση, εκθέτοντας ότι, σύμφωνα με την έκθεση, η επίδικη απόφαση προκάλεσε την ασθένειά του, ενώ από την ιατρική έκθεση προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση δεν προκάλεσε τα προβλήματα υγείας του αναιρεσείοντος, αλλά τα επιδείνωσε.

39 Καθόσον με τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος προσάπτεται στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι δεν εκτίμησε ρητώς ένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο, αυτά πρέπει να απορριφθούν για τους λόγους που εκτίθενται με τη σκέψη 21 της παρούσας διατάξεως.

40 Εφόσον ο αναιρεσείων, με την επιχειρηματολογία του, θέτει υπό αμφισβήτηση την αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως επ' αυτού του σημείου, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι δεν μπορεί να απαιτείται από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να αποφαίνεται ρητώς επί όλων των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που θίγονται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων [διάταξη της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 58, και προπαρατεθείσα διάταξη Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 25]. Αρκεί οι λόγοι τους οποίους έκρινε βάσιμους να αιτιολογούν προσηκόντως, ενόψει των περιστάσεων της υποθέσεως, τη διάταξή του και να καθιστούν δυνατή την εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του δικαστικού ελέγχου [διατάξεις της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 52, και της 10ης Σεπτεμβρίου 1997, C-248/97 P(R), Chaves Fonseca Ferrão κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 1997, σ. I-4729, σκέψη 20, και προπαρατεθείσα διάταξη Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου, σκέψη 70].

41 Στην παρούσα υπόθεση, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εξέθεσε σαφώς την εκτίμησή του για την κατάσταση με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως.

42 Επομένως, επιβάλλεται η απόρριψη του τέταρτου λόγου αναιρέσεως.

43 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή την παραποίηση των πραγματικών περιστατικών, καθώς και την ανακρίβεια ορισμένων διαπιστώσεών του. Επικρίνει, ιδίως, τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, στην οποία οι ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος για τη σχέση μεταξύ του συνδρόμου της αγχώδους καταθλίψεως και των γεγονότων που καταγγέλλονται παραποιήθηκαν, καθώς και τη σκέψη 39, στην οποία εσφαλμένα διαπιστώθηκε ότι αποτέλεσμα της αιτούμενης αναστολής θα ήταν

η ανατοποθέτηση του αναιρεσείοντος σε πανομοιότυπη επαγγελματική κατάσταση με αυτή που προκάλεσε την επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του, ενώ η αποχώρηση του πρώην προϊσταμένου του θα είχε τροποποιήσει ριζικώς την κατάσταση.

44 Όσον αφορά τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος, η φρασεολογία που χρησιμοποιεί ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής επαναλαμβάνει στην ουσία αυτήν που ο ίδιος χρησιμοποίησε στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Δεν μπορεί, επομένως, να προσαφθεί στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι παραποίησε τα πραγματικά περιστατικά.

45 Όσον αφορά την επίκριση της σκέψεως 39, αρκεί η διαπίστωση ότι αφορά πλεονάζον στοιχείο της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω), οπότε η αιτίαση είναι, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελής.

46 Ο αναιρεσείων προσάπτει επίσης στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι δεν ανέφερε, με τη σκέψη 4 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, διάφορα πραγματικά στοιχεία, που απαριθμεί στη συνέχεια λεπτομερώς και τα οποία είναι κρίσιμα για την ορθή έκθεση των περιστάσεων, εφόσον, χωρίς αυτά τα στοιχεία, δεν κατέστη δυνατή η εκίμηση της συμπεριφοράς της Επιτροπής και η καταδίκη της.

47 Συναφώς, επιβάλλεται να τονιστεί ότι ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής ουδόλως οφείλει να επαναλαμβάνει στη διάταξή του τη λεπτομερή περιγραφή των πραγματικών περιστατικών, όπως προκύπτουν από τα υπομνήματα των διαδίκων.

48 Επιπλέον, ο αναιρεσείων δεν απέδειξε ότι η παράλειψη αυτών των πραγματικών στοιχείων, στο τμήμα της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως που αφορά την έκθεση της διαφοράς, είχε ως συνέπεια την παραποίηση των διαπιστώσεων του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, εφόσον αυτή η παράλειψη, ακόμη κι αν είχε αποδειχτεί, δεν θα επηρέαζε το κύρος της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως.

49 Επομένως, ο πέπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

50 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι παραβίασε της αρχής της ισότητας, εφόσον, στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, ο δικαστής στηρίζεται στις διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 11ης Απριλίου 1995, T-82/95 R, Gómez de Enterría κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-91 και II-297), και της 21ης Μαΐου 2001, T-52/01 R, Schaefer κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-115, II-543), ενώ η κατάστασή του διαφέρει κατά πολύ από αυτές που αφορούν οι δύο αυτές υποθέσεις.

51 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι οι παραπομπές στις προπαρατεθείσες διατάξεις Gómez de Enterria κατά Κοινοβουλίου και Schaefer κατά Επιτροπής αφορούν αποκλειστικώς τη διαπίστωση ότι η τοποθέτηση στις Βρυξέλλες του αναιρεσείοντος δεν συνιστά πειθαρχικό μέτρο και ότι, ως εκ τούτου, η ενδεχόμενη ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως στο πλαίσιο της προσφυγής επί της ουσίας μπορεί να αποκαταστήσει την επαγγελματική ζημία που υπέστη ο αναιρεσείων. Αυτή η συλλογιστική μπορεί να εφαρμοστεί στην περίπτωση του αναιρεσείοντος, παρά τις διαφορές των πραγματικών περιστατικών μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και των δύο προπαρατεθεισών διατάξεων.

52 Ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

53 Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι προσέβαλε το δικαίωμά του στην υγεία, καθώς και στη σωματική και ψυχική του ακεραιότητα, διότι δεν δέχθηκε τον κίνδυνο επελεύσεως ζημίας, παρά την προσκόμιση ιατρικών βεβαιώσεων προς απόδειξη της υπάρξεως τέτοιου κινδύνου.

54 Αυτός ο λόγος αναιρέσεως θέτει υπό αμφισβήτηση, στην πραγματικότητα, τη διαπίστωση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι δεν αποδείχθηκε ότι η αναστολή εκτελέσεως της επίμαχης αποφάσεως μπορεί να επιλύσει τα προβλήματα υγείας του αναιρεσείοντος. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτίθενται με τη σκέψη 21 της παρούσας διατάξεως.

55 Με τον τελευταίο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων προσάπτει στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι δεν εκτίμησε ορθώς την προϋπόθεση που συνδέεται με την ύπαρξη fumus boni juris και επαναλαμβάνει τα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα που ανέπτυξε με την προσφυγή του επί της ουσίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.

56 Συναφώς, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση αναστολής εκτελέσεως είναι σωρευτικές και για τον λόγο αυτό η αίτηση αναστολής απορρίπτεται όταν δεν συντρέχει κάποια από τις προϋποθέσεις [προπαρατεθείσες διατάξεις SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 30, και DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, σκέψη 62, καθώς και διάταξη της 23ης Μαρτίου 2001, C-7/01 P(R), FEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-2559, σκέψη 50].

57 Στην παρούσα υπόθεση, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε διότι η προϋπόθεση σχετικά με το επείγον των αιτούμενων μέτρων δεν πληρούται και ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν εξέτασε αν πληρούται η προϋπόθεση χορηγήσεως της αναστολής εκτελέσεως, η οποία συνδέεται με το fumus boni juris.

58 Επομένως, στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως και κατά πάγια νομολογία, λόγοι που έχουν μεν σχέση με την ύπαρξη fumus boni juris, πλην όμως δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την έλλειψη επείγοντος δεν μπορούν να οδηγήσουν στην αναίρεση, έστω και μερική, της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως [προπαρατεθείσα διάταξη SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 31, και διάταξη της 15ης Απριλίου 1998, C-43/98 P(R), Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-1815, σκέψη 40]. Ο όγδοος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

59 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

60 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σύμφωνα με το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούν μόνιμοι ή μη μόνιμοι υπάλληλοι οργάνου κατά του οργάνου αυτού. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του αναιρεσείοντος στα δικαστικά έξοδα και ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον L. Marcuccio στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Φεβρουαρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias